

KRISTENDOM ÄR INTE EN RELIGION UTAN EN RELATION

Jag blir både glad och tacksam när jag hör uttrycket "kristendomen är inte en religion utan en relation!" Det gör den unik bland världens religioner och livsidéer. Det är en ofattbar förmån att kunna ha en personlig relation med Gud själv.

Att hämta kärlek och tröst, vishet och ledning ... eller att bara bubbla över av tacksamhet. Att få uppleva hur man kan krypa in i Guds famn och bara vara stilla.

Kanske har du, som läser detta, en tjock bunt av klagomål att lämna in istället. Sida upp och sida ner med bittra frågor och anklagelser.

Börja prata med Gud om det. Han tål det! Kanhända får du svar på något men jag skulle bli förvånad om du fick svar på allt. Det verkar som om vi får stappla oss fram genom det här livet i förtröstan, istället för i förståelse.

Oavsett om vi kommer till Gud i varm tillbedjan eller med hårda anklagelser – så har vi möjlighet att komma dit. Men det är inte alltid man tar den möjlighet eftersom man helst vill hålla Gud på avstånd.

I mitten av 90-talet var jag inne i en tuff period. Jag var trött på det mesta. På församlingen. På Gud. På allt. Det enda som höll mig uppe var tanken på barnen. Jag måste orka och finnas till för deras skull. För vem skulle ta hand om dem om inte jag orkade. Jag funderade inte på att avsluta mitt liv men jag såg ingen större vits med att leva det. Däremot funderade jag på att lämna tron på Gud men jag kom inte på vart jag skulle ta vägen istället. För nåt behöver man ju tro på eller ..?!

Jag såg ingen högre sanning än den jag redan kommit i kontakt med. Och jag visste att det

inte fanns någon högre instans än Gud att lämna in mina klagomål till. För i mångt och mycket så var det Gud jag var mest sur och besviken på.

Jag var inte heller speciellt glad och trevlig mot kristna vänner och bekanta. De märkte förstås att jag inte mådde bra och reagerade på lite olika sätt. Någon gav mig en kram med orden "Gud välsigne dig" en annan blev nervös och visste inte vad hon skulle säga. En tredje hade frågat nån gemensam bekant om hur det var med mig ...

Under den här perioden bodde vi i en radhuslänga, vägg i vägg med en familj från samma församling. Kvinnan var hemma med barnen på dagarna medan maken arbetade. Var och varannan dag sågs vi över staketet och växlade några ord. Även om hon var både söt och rar, så hade jag svårt att prata om det som var jobbigt. I alla fall inte under den tid som det tunga pågick. Men när det värsta var förbi, så frågade jag henne vid ett tillfälle.

- Har du sett att jag haft det jobbigt en tid? frågade jag försiktigt.
- Javisst, svarade hon hurtigt, det har jag. För det är ju som du brukar säga Kerstin, du är ingen bra skådespelare.
- Men, undrade jag, varför har du inte gjort något?
- Gjort något? Hon såg undrande ut.
- Varför har du inget sagt, frågade jag lite upprört. Varför har du inte ens frågat hur jag har mått? Jag har varit på väg att lämna både församlingen och Gud och du har sett att jag haft det jobbigt men inte brytt dig!
- Jamen, försvarade hon sig – jag är så dålig på sånt där. Min man, kan det där mycket bättre ...

Det finns olika sätt att reagerar på när någon verkar ha det jobbigt. Det kan finnas en försiktighet och en rädsla att "lägga sig i". Kanske också en viss bekvämlighet? (Jag har nämnt dessa som exempel på hur det kan vara – men jag har aldrig hållit deras agerande emot dem.)

Kristnas uppdrag består i att sticka ett traktat i handen på någon eller att be en snabb bön. Jag tror att vi istället bör visa omsorg och medmänsklig värme på ett mer personligt sätt. Vi behöver förmedla det värde som Jesus ser i dem som vi kommer i kontakt med. Vi behöver våga nalkas dem som inte är så lätta att ha att göra med!

Om någon håller på att drunkna i allt sitt livs elände – så är det inte självklart att det är kristna som sträcker ut sin hand till hjälp! Men vi borde skämmas om vi **inte** gör det! Men tänk om de blir arga istället? Tänk om de inte vill ta den utsträckta handen!

Vi kan ha tagit ett första steg – men det innebär inte automatiskt att vi möts med tacksamhet. Det finns de som behöver mer än en kvart av vår tid.

En genomfrusen medvandrare behöver mer än att man blåser lite varmluft på dem en stund. De kan bemöta oss med is och avighet som ett väl uppbyggt försvar till det som är levande och ömtåligt bakom ytan.

Istället för en utsträckt hand, borde några ha en spark i baken istället. Det finns de som egentligen inte vill förändra sin situation. De vill bara ha sig själva och sina problem i centrum! Lite gullande och "förståelse" – men inga krav på någon förändring. De vill vara kvar där de är och kan lätt äta upp en välmenande medmänniska.

Det bästa, vid sådana tillfällen, är att lyssna inåt och uppåt och följa Jesu direktiv, han ser bakom varje fasad. Vi kan lätt luras och utnyttjas på ett felaktigt sätt – men ingen lurar honom. Jesus behandlade inte alla som kom till honom, på samma sätt. Några hade fel motiv vilket han genomskådade då – och kan hjälpa oss att genomskåda idag.

Därför kan det vara bra att inte ha alltför bråttom med att ta hand om någon stackare. Vi bör vänta in ledning för de steg vi tänker ta. Det kan bespara oss en hel del onödiga bekymmer. Allt är inte som det ser ut på ytan.

Ibland kan man själv känna sig som en "stackare" som inte är till glädje och hjälp för någon. Man kan se andras nöd men känner sig otillräcklig och tänker: "Går inte jag så går väl någon annan. Någon som har mer tid. Någon som har större erfarenhet inom det där området. Någon som klarar det bättre än jag ..."

Men vem har sagt att vi ensamma ska göra detta? Vem har sagt att det är genom vår egen skicklighet och erfarenhet? Vi är bara redskap (om än dyrbara och viktiga) som Gud vill använda och verka genom! Det vi investerar i en människa som **Gud** sänt i vår väg kommer att vara värt vartenda öre och varenda sekund.

Gud vill visa oss Kärlekens väg men också Vishetens!